

XII. Една случка.

Малкитѣ улични джебчи (крадци) бѣха забѣлѣжили благодѣтелния Козетинѣ баща. Тѣ изпросваха отъ него по нѣщо. Но това не ги задоволи. Единѣ отъ тѣхъ се рѣши еднажѣ да го нападне на улицата и да го обере. Една вечерѣ човѣкѣтъ си вървѣше безгрижно по пѣтя. Изеднажѣ отъ невидѣлица едно момче се хвърли като тигърѣ върху стареца. Крадецѣтъ се спусна върху стареца, хвана го за врата и се впи въ него. Стана сборичкване. Най-първо момчето бѣше отгорѣ, но въ единѣ мигѣ паячето, което се бѣ хвърлило върху мухата, се намѣри на земята. Едрата фигура на стареца излѣзе отгорѣ. Ролитѣ се размѣниха. Крадецѣтъ запъхтенѣ, обезсиленѣ, привитѣ се намираше вече подѣ колѣното на човѣка, който тежеше отгорѣ, като голѣмѣ камѣкѣ. Нападательтѣ се дърпа, рита, извива, но не може да се изкопче изѣ здравата и яка ржка на стареца. Най-сетнѣ умалѣ и спрѣ да се противи. Старецѣтъ не каза нито една дума, нито повика, нито се обади. Като видѣ, че крадецѣтъ вече не шава, пушна го и рече:

— Стани!

Крадецѣтъ стана, но човѣкѣтъ го държеше здраво за ржката.

— Момче, каза му човѣкѣтъ. На колко си години.

— На деветнайсетѣ.

— Какво искаше да правишѣ? Ти си силенѣ и здравѣ, защо не работишѣ?

— Не ми се работи.

— Какво занятие имашѣ?

— Никакво.